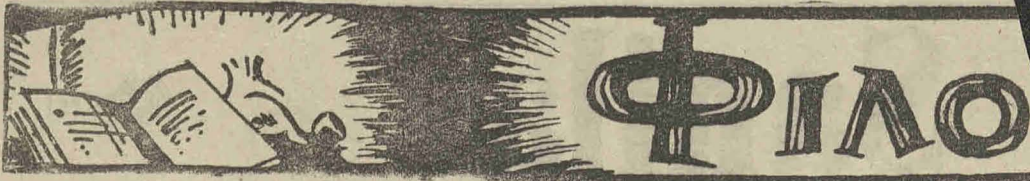

ΑΔ1.86

Χρησιν 7/6/1967

Ἡ υριτιυὴ τοῦ θεάτρου

«ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ» ΣΤΟ «ΝΕΟ ΘΕΑΤΡΟ»

Τὸ «Νέο Θέατρο» μᾶς χάρισε τὸ περασμένο Σάββατο μιὰ αἰσθητικὴ ἀπόλαυση μὲ τὴ «Βαβυλωνία» τοῦ Δ. Βυζάντιου.

Γραμμένο στὸ πρῶτο κίβλος ἡμισυ τοῦ περασμένου αἰῶνα τὸ ἔργο αὐτὸ ἔχει ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς λαϊκῆς δημιουργίας. Ὅλα σ' αὐτὸ εἶναι πηγαῖα, κυλοῦν ἀδιάστατα, πληθωρικὰ ὅπως ἡ ἴδια ἡ

ζάντιος χωρὶς ὅμως καὶ νὰ περιορίζεται αὐστηρὰ στὰ πλαίσια μιᾶς εὐθυμῆς ἡθογραφίας. Οἱ χαρακτήρες, ποὺ δημιουργεῖ, παρ' ὅλο πὺ σπνρίζουν τὴν ὑπαρξὴ τους στὴν ἰδιωματικὴ τους προέλευση, ἔχουν κοινωνικὴ ὑπόσταση, ποὺ δι-

Σημείωμα τοῦ Π. ΠΑΙΟΝΙΔΗ

πρῆ του θητεία στὸ θέατρο τοῦ Κούν. Ἀπ' ἐκεῖ ἔφερε καὶ τὴν ἐρμηνεία τῆς «Βαβυλωνίας», ποῦχε, παρεμπιπτόντως, σημειώσει πολλὴ μεγάλη ἐπιτυχία στὴν Ἀθήνα.

Ἐνα ὅμως εἶναι τὸ κύριο καὶ χαρακτηριστικὸ τῆς παράστασης. Ἡ παρουσία μιᾶς μεγάλης ομάδας ταλέντων μὲ δικὴ τους πιά προσωπικότητα — σ' αὐτὴν ἐκτός τοῦ Ν. Χαλαράμπους προστέθηκαν τελευταῖα κι οἱ Στέλιος Καυκαρίδης καὶ Ἀνδρέας Μιχαλίδης.

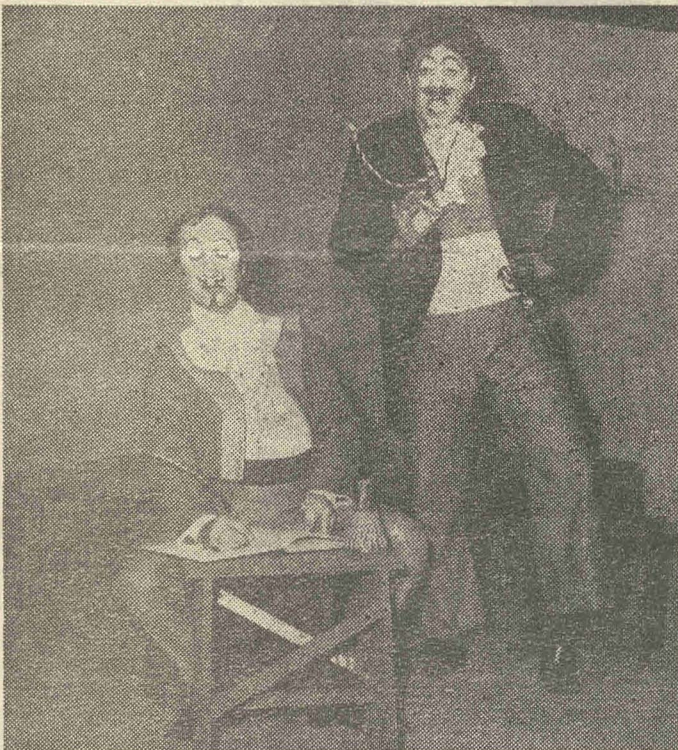
Θὰ μπορούσαν ἐδῶ νὰ δοθοῦν ὅλα τὰ ὄνόματα, ποὺ ἀναφέρονται στὸ πρόγραμμα, ἔστω κι' ἂν ὀρισμένοι ἡθοποιοὶ ἀδικοῦνται ὡς ἔνα βαθμὸ ἀπὸ τοὺς ρόλους τοῦ ἄλλοι δὲν ἔφθασαν ἀκόμα στὸ ὑψιστὸν τῆς ἀπόδοσης.

Ἡ «Βαβυλωνία» λόγῳ ἀκριβῶς τῶν ἔντονων λαϊκῶν στοιχείων ποὺ περιέχει, προσφέρει πολλὰ εὐκαιρίες γιὰ διαρκὴ συμπλήρωση τόσο ἀπὸ σκηνοθετικῆς πλευρᾶς ὅσο καὶ ἀπὸ πλευρᾶς ὑποκρισίας. Χωρὶς νὰ σπαρῶνουμε πρὸς τοὺς ἀνεύθυνους αὐτοσχέδιασμούς μὲ τοὺς ὁποίους μᾶς συνήθισαν ὀρισμένα μπουλουκία, ποὺ μᾶς ἔρχονται ἐδῶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἐντούτοις πιστεύουμε, ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμα ἀνεκμετάλλευτα περιθώρια, ποὺ καλὰ κάνει νὰ τὰ προσέξει ὁ Νίκος Χαλαράμπους — σὲ συνεργασία φυσικὰ μὲ τὸν καλλιτεχνικὸ διευθυντὴ Βλαδίμηρο Καυκαρίδη. Θὰ μπορούσε λ.χ. νὰ βελτιωθεῖ ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἡ ἰδιωματικὴ προφορὰ καὶ νὰ δοθεῖ κάποια μεγαλύτερη κίνηση καὶ πλαστικότητα στὶς μαζικὲς σκηνές.

Ὅσο γιὰ τὸν σκηνογράφο Ἀντρο Παυλίδη, ἀρκετὰ ἰκανοποιητικὴ εἶναι ἡ δουλειὰ του.

Τὸ «Νέο Θέατρο» εἶναι τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ μοναδικὸς σπινθηρὰς θεάτρον στὴν Κύπρῳ. Εἶναι ὁ μοναδικὸς τόπος ὅπου λειτουργεῖ ἡ ὑψηλὴ αὐτὴ τέχνη.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὴν κοινωνία μας νὰ τὸ περιβάλλει μὲ στοργὴ κι' ἀγάπη. Ἰδιαιτέρως ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ ἀγαποῦν πραγματικὰ τὸ θέατρο. Μιὰ τέτοια συμπάρασταση ἀπὸ μέρους ὅλων μας θὰ μᾶς δώσει καὶ τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσουμε ἀπὸ τὸ «Νέο Θέατρο» νὰ προσανατολιστεῖ πρὸς τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐπιπέδου ἀξιώσεων ρεπερτορίου. Κάτι ποῦ, ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, εἶναι ἀκατάρθετο χωρὶς μιὰ ἀντίστοιχη μέριμνα.

Οἱ Βλαδίμηρος Καυκαρίδης καὶ Χρῆστος Παπαδόπουλος, ὅπως ἐμφανίζονται στὴ «Βαβυλωνία» τοῦ Δημήτρη Βυζάντιου

ζωῆ. Οἱ ἥρωες του ἔχουν κάτι ἀπὸ τοὺς τόσο γνωστούς μας ἥρωες τοῦ θεάτρου τῶν σκιάων μὲ τὴ λαϊκὴ τους ἄποψη.

Ἐπιπλέον ἀπὸ αἰῶνες δουλειᾶς καὶ περιπετειῶν ἔσμιγαν τότε οἱ πανέλληνες σ' ἓνα ἐλεύθερο κράτος (ἀσυμπλήρωτο καὶ κολοβὸ φυσικὰ ἀκόμα) καὶ μαζί τους κουβαλοῦσαν κι' ὅλες ἐκεῖνες τὶς ξένες ἐπιρροές — ἐκπολιτιστικὲς κυρίως — ποὺ εἶχαν στίβαχτει ἀπᾶνω τους μέσα στὸ πέρασμα τῶν χρόνων. Ἡ «Βαβυλωνία» εἶναι ἡ κομικὴ πλευρὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνταμώματος τοῦ Ἑπτανησίου μὲ τὸν Κρητικὸ, τοῦ Στερεοελλαδίτη μὲ τὸν Χιώτη, τοῦ Μωραίτη μὲ τὸν Κύπριο, τοῦ Τουρκόφρονος Ὁλλανδοῦ τοῦ «λογιώτατο». Ὅλοι αὐτοὶ ἔχουν ὑποτίθεται μιὰ κοινὴ γλῶσσα ἀλλὰ τὰ μπερδεύουν τόσο πολὺ μὲ τὰ διαλεκτικὰ ἰδιώματα καὶ τὰ διαφορετικὰ «τεμπεραμέντα», ποὺ καταλήγουν σὲ ἀσυνεννοήσιες καὶ παρεξηγήσεις.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀσυνεννοησία ἐκμεταλλεύεται στὸ ἔπακρο ὁ Βυ-

ζει μιὰ κάποια γεύση τῆς τότε ἐποχῆς. Ταυτόχρονα ἀφήνονται νὰ διαφανοῦν κάποια προβλήματα, ποὺ φτάνουν ἴσα μὲ τὶς δικὲς μας μέρες (λ.χ. ὁ λογιωτατισμὸς μὲ τὴν στείρα προσκόλλησή του στὴ νεκρὴ πιά παλαιὰ γλῶσσα).

Αὐτὸ τὸ χυμῶδες ἔργο πῆρε στὰ χέρια του τὸ «Νέο Θέατρο» καὶ τοῦδωσε πνοὴ τέτοια, ποὺ τὸ ἀνάστησε μπροστὰ μας σὰν λαϊκὸ παιχνίδι.

Τὸ ἔργο εἶναι πολυπρόσωπο, χρειάζεται μῦθο, ρυθμὸ, συγχρονισμό, κέφι, μπόλικο κέφι — ἀλλ' ἰδίως ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ μετατραπῆ σὲ μιὰ μουσειακὴ ἐπίδειξη φουστάνελλας καὶ τραγουδιστῆς ἐπτανησιώτικης λαλιάς — ἢ ἔστω, λεβέντικης κρητικῆς κορμωστασίας.

Ὅλα αὐτὰ τὰ προβλήματα ξεπεράστηκαν μ' ἐπιτυχία. Ἡ σκηνοθετικὴ εὐθύνη εἶχε ἀνατεθεῖ στὸ Νίκου Χαλαράμπους, ἓνα ἀξίολογο στέλεχος τοῦ θεάτρου, ποὺ μόλις τελευταῖα ἐπέστρεψε στὴν Κύπρῳ φέρνοντας μαζί του καὶ τὶς πλούσιες ἐμπειρίες του ἀπὸ τὴ λαμ-

ΑΠΟΦΕ Η ΕΠΙΣΗΜΗ ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ «ΒΑΒΥΛΩΝΙΑΣ»

Ἀπόψε στὶς 8.30 θὰ δοθεῖ στὸ «Νέο Θέατρο» (Στασίου, 15) ἡ ἐπίσημη πρεμιέρα τοῦ ἔργου τοῦ Δ. Βυζάντιου «Βαβυλωνία». Ἡ ἀκόμα — πρεμιερὸς δόθηκε, ὅπως εἶναι γνωστὸ, μὲ ἐπιτυχία τὸ περασμένο Σάββατο.